

VIEȚA CRESTINĂ

Apare săptămânal sub îngrijirea unui comitet
Redacția și Administrația Cluj, Str. Regina Maria 10
Autorizația de reapariție Nr 3.651 din 1946

Abonamentul pe un an 200.000 Lei, pe 6 luni 100.000
Abonamentul de sprijin este dublu.
Se poate plăti și prin contul C. E. C. Nr. 40646

Mănăstirea Clujului

Istoria mănăstirii Clujului, din Mănăstur, este în săși sbuciumata istorie a orașului nostru. Din negura vremilor, din întunecata frământare a omenirii în veacul de mijloc, se desprinde lumines chipul Procuratei Fecioare Maria, patroana modestului schit de lemn de pe platoul Mănăsturului de azi. Peste veacuri, peste nimicnicia frământărilor omeniești, pesteurgia popoarelor care au străbătut în văvala lor distrugătoare dela răsărit la apus, a stat stâncă neclintită modesta mănăstire cunoscută în documentele ungurești de mai târziu: „Monasterium Beatae Mariae de Clus“.

Acest modest schit a fost nucleul în jurul cărui s'a regrupat viața cetățenească după retragerea administrației romane și după distrugerea orașului Napoca. Acest modest schit a dat numele localității, aci a fost vatra medievală a orașului Cluj de azi.

Mănăstirea a fost românească, legată de ierarhia românească din acele timpuri, sub influența Constantinopolului. Ofensiva Romei spre răsărit, prin armele regilor maghiari, a cauzat înființarea unei abații catolice a ordinului benedictin din Mănăstur. Regele Bela I al Ungariei în a doua perioadă a expansiunii maghiare spre răsărit a înființat între anii 1061—1063 o abateie benedictină. Părerea noastră este că nu în locul mănăstirii românești, ci alături de ea. Cu timpul populația trecu sub influența bisericii apusene, tocmai datorită așezării administrației în acest centru. În jurul mănăstirii înflorii un centru politic, administrativ și economic, mănăstirea însăși devenind un loc „de încredere“ unde se depuneau actele importante.

Năvălirea Tătarilor la anul 1241 aduce cu sine devastarea localității CLUJ, deci a localității dezvoltate în jurul mănăstirii pe platoul Mănăsturului de azi precum și a mănăstirii.

Rogerius în „Carmen miserabile“ ne descrie tragica soartă a Clujului, care a fost ars din temelii. Rogerius a fost martor ocular El vorbește de Mănăsturul de azi, ca dovadă că încă orașul Cluj, pe care-l știm noi azi nu exista.

La anul 1263 regele Bela al IV-lea reclădește mănăstirea arsă de Tătari, o înconjoară cu șarțuri și ziduri.

Între anii 1270—1272 centrul administrativ și politic se mută din Mănăstur, din vechea vatră, pe locul unde e azi centrul Clujului. Oaspeții germani aduși de regii unguri clădesc cetatea Clujului, ca un bastion în contra năvălirilor din răsărit. Vechiul castru cu valuri de pământ din actualul Mănăstur trece pe plan secundar și de atunci încocoace vechiul schit, renăscut prin mănăstirea zidită de Bela al IV-lea, pierde din importanța politică ce o avea înainte.

Mănăstirea rămasă cu propria ei gospodărie, mai apare în documentele vremii, fie în procesele dintre particulari și mănăstire, fie între frații călugări și ierarhia de Alba Iulia, cărcia îi aparținu. La anul 1437, cu ocazia răscoalelor țărănești, mănăstirea prin capitulul ei devine arbitru între țărani răsculați și administrația de stat și nobili.

În timpul frământărilor religioase din veacul al XVI-lea mănăstirea are un rol important. Reformații ard icoanele și pornesc prigoana în contra catolicilor. Probabil cu acea ocazie să fi ars și icoanele mănăstirii. Catolicii se retrag din Cluj în mănăstirea din Mănăstur, unde în scopul rezistenței lor înființează un liceu catolic la anul 1583, la care desigur cei mai mulți elevi nu puteau fi decât români, știut fiind că ungurii și sașii îmbrățișează reformațiunea. Piedecă nu putea fi pentru aceștia, deoarece limba de predare era latina, care se asemăna cu limba română.

La anul 1603 dită ardeleană decretează alungarea iezuiților din Ardeal Ast'el și centrul cultural din Mănăstur ia sfârșit.

Intrucât regii unguri au slăbit, Roma apelează la sprijinul împăraților austriaci pentru recăștigarea pozițiilor pierdute în răsărit. Suveranitatea austriacă asupra Ardealului aduce cu sine renașterea catolicismului. Amintirea vechilor așezăminte catolice era încă vie în mintea locuitorilor și mai ales a Românilor și ușor se poate presupune că mulți, dintre cei care au semnat Unirea cu Roma, nu erau streini de binefacerile culturii primite prin intermediul bisericii apusene.

După frământări politice și religioase, după ce s'a schimbat felul de gândire a generațiilor mai noi, credința trecând pe alt plan, pe primul plan trecând criteriul de deosebire pe baza limbii vorbite, raportul de forțe schimbându-se în Ardeal, vechea așezare mănăstirească în jurul căreia totdeauna au locuit numai Români, a revenit în stăpânirea Românilor, care prin strămoșii lor au înființat-o în cele mai întunecate vremuri din istoria omeniei.

Aici I. P. S. S. Episcopul Dr. Iuliu Hossu a adus călugării Ordinului Sf. Vasile, și la 29 Iunie, la sărbătoarea Sfinților Apostoli Petru și Pavel, se inaugurează pelerinajul care se va ține de acum înainte, an de an. Cu acest prilej se va duce în triumf de mare procesiune icoana Maicii Domnului obținută de I. P. S. Sa Dr. Iuliu Hossu dela familia contelui Kornis din Mănăstirea (Benedic). Această icoană poartă pe rama din jos o inscripție în l. slavonă, care pe românește sună așa: „Robul lui Dumnezeu Matfei cu soția sa Annița și copiii lor Griga, Ștefan și Iona au făcut această icoană și au dăruit-o bisericii Sf. Ioan din

(continuare în pagina 2).

Cum se cade a face pelerinajul la Mănăstire?

Cine merge la pelerinaj, merge ca să se roage și să ia parte la sfintele slujbe, să-și curățească sufletul cu sfintele taine și să se hotărască tare la o viață mai creștinească, mai plăcută lui Dumnezeu. De aceea oricine ar conturba pe alții în rugăciune ori în cântare, se face vinovat de păcat. Iar cine s'a dus la mănăstire, și acolo nu s'a spovedit și cuminecat, ci a mers numai ca să vadă lume multă, mai bine rămânea acasă! Pelerinaj fără îndreptarea vieții, nu este pelerinaj, ci timp pierdut.

Dacă v'ați hotărât să porniți la drum de pocăință, lăsați tutunul, țigaretele sau pipa. Ce? Nici atâta să nu știți răbda pentru suflet, ca să vă rețineți dela fumăt?

Dacă ați pornit în procesiune, cu cruce ori prapori, mergând pe drum, ajungând la loc de odihnă, nimeni să nu între în crâjme, nici să cânte cântări de lume. Când ajungeți la cruce sau la vreo icoană sfântă, dați-i cinstea ce i se cade. Iar dacă ajungeți la vre-o biserică de legea noastră, intrați în ea pe o clipă și vă rugați, căci acolo este de față însuș Domnul Isus Hristos pe altar, și se cade să-l cercetați.

Dacă ați isprăvit cu rugăciunile, puteți cânta Rozarul ori Paraclisul, ori alte cântări, ori să vă rugați pentru pace, Biserică, pentru cei rămași acasă, pentru cei ce mor în ziua aceea, sau pentru alte scopuri bune. Să fie unul între voi, care să citească din carte cuvintele cântărilor, apoi să le cântați după el.

De conducător trebuie să ascultați, încă și cei mai bătrâni. Tinerii să nu prea grăbească, ci să se acomodeze bătrânilor. Între tineri și fete să nu fie glume, râsuri, căci stă foarte rău. Acela, cari fac așa, dau altora sminteală, iar ei nu au nici un folos de pelerinajul lor.

În procesiune se cade să cânte toți. Cine vrea să facă cum îi place lui, să nu vină la pelerinaj. Numai așa va primi Dumnezeu jertfa ta, dacă vei asculta. Nicăiri să nu fie vrajbă sau stădă.

Fiecare să grijească de bani și de tot ce are, căci în mulțime și îmbulzeală ușor se pot

pierde, ba se pot nimeri chiar și tâlhari, cari să-i fure.

Părinții să ia seama la copiii lor, ce fac Fetele să nu plece de acasă fără mama lor, sau măcar vre-o mătușe, bunică sau vre-o soră mai bătrână a lor.

Fetele să nu se preumbe cu feciorii de braț nici prin târg, nici prin curtea mănăstirii, sau a bisericii, nici ziua, cu atât mai puțin noaptea.

Când pleci de acasă, nu pleca cu mânie cu vrajbă. Împacă-te cu cine ai mânie, căci altcum nu ai folos de pelerinaj. Cre-învoirea soțului sau a soției ori a părinților.

Nu se poate spovedi nici un creștin, care locuiește cu vre o femeie, fără să fie cununat cu ea; de asemenea nici femeia, până nu se cunună. Pe oameni pot să i înșele, pe Dumnezeu nu!

Este oprit a cumpăra cărți de rugăciuni sau alte cărți religioase, care nu au aproba ea sfintei noastre biserici.

Nu-ți pierde vremeă curios prin târg, căci nu de aceea ai plecat la Mănăstire.

Mergând acasă, fii cu grijă, să nu pierzi din suflet comoara scumpă ce ți-ai câștigat-o cu atâta trudă.

Din „Calea Mântuirii“

Mănăstirea Clujului

Satul Seliște în anul Domnului 1673 luna Februarie“.

Acum, Biserica nu ni-a „Calvaria“, își reia locul său predestinat, misiunea sa de îndeplinit. În vremile de azi a veacului de miloc a spiritului omenesc, măreața mănăstire își reia rolul de far călăuzitor de suflete, peste veacuri, peste nimicnicia zadarnicului sbucium omenesc, peste copilăreștile noastre închipiri pe care le decretăm cu valoarea absolută. Aci la porțile de apus a Clujului clopotele mănăstirii cheană pe cei de azi la recul-gere și întărire, tot așa cum modestul schit de acum un mileniu

și junătate chema dela Roma pe îndepărtații sărămoși hărăziți fiind de popoarele năvălitoare.

Aci în această mănăstire, icoana făcătoare de minuni a Precuratei Fecioare Maria, patroana străvechiului schit, strălucește tot atât de vie pentru noi, așa cum a strălucit în decursul veacurilor și ne-a ajutat să răsbatem peste primejdii și neazuri și va străluci și ne va apăra în negura viitorului, după credința noastră și după nețărnută Ea milă pentru suferințele credincioșilor Ei.

Dr. Iulian Chitta

Păcatul

Noi oamenii suntem „Trupul mistic“ a lui Hristos. Suntem mădurele Lui. El este viața, iar noi mlădițele. Când păcatul ne rupem dela Trupul lui Hristos și ne unim cu domnul păcatului, cu diavolul. Păcatul este o răscăla împotriva lui Dumnezeu. Este o despărțire de lumină și intrare în întunec. Pe cum un soldat disprețuște pe dușmanul lui și dică ar putea l'ar omori, tot așa trebuie să facem și noi, cu dușmanul sufletului nostru, păcatul. Să-l omorâm ca nu cumva să ne omoare el pe noi. Să nu ne asemănăm cu copiii care si-au dat averea pe nimicuri. Un potop aduce mare pagubă și dezastru, risipind sămănăturile. Tot așa dezastru face și păcatul într'un suflet pe care-l robește. Prin el omul a pierdut toate virtuțile și s'a făcut vrednic de pedeapsa veșnică. Cât urăște Dum-

nezeu păcatul nu poate să spună nimeni decât numai El. A trebuit să suferă Isus Hristos chinuri groaznice, plată pentru păca-ele noastre. S'a făcut pe sine păcat și blăstăm — zice Scriptura. Cui m'ați asemănat pe mine de ce m'ați asemănat cu poftele voastre? De ce v'ați gândit la atâtea când eu vreau pace? — Bolnavul care nu se mai poate apăra de muște se vede că e aproape mort. Așa e și sufletul care nu se luptă împotriva păcatului. Prin păcat toate meritele le pierdem. Am pierdut cerul, ne-am împreunat cu întunerecul și deavolul. Înainte de păcat suntem potire pline de Dumnezeu. Isus stă în inima noastră. Suntem cer. Să nu ne facem iad! Un trup care are viață în el nu lasă să se facă vermi. Vermii sunt pe cadavre și păcatele pe sufletele moarte.

V. MUZUR

Solia Sf. Fecioare Maria dela Fatima

În timp ce războiul din 1914 băntuia cu furie, într'un colț al pașnicei Portugalii se petrecea un fapt care avea să intereseze într-o zi toată lumea. În valea numită „Cova da Iria” de lângă Fatima, cam la 130 km. spre Nord de Lisabon, trei copii pășteau oile, adunate într'o mică turmă. Ei erau: Lucia în vârstă de 9 ani, și doi verișori ai ei: *Francisco* de 8 ani — și *Iacinta*, sora lui, de 7 ani.

Într'o zi din primăvara anului 1916, copiii își recitaseră Rozariul și acuma se jucau, când iată că văzură o lumină limpede care, pe măsură ce se apropia de ei, luă forma unui tânăr cam între 14 și 15 ani, de o frumusețe fermecătoare. Copiii rămăseră înlemniți, dar tânărul îi liniști spurându-le: „Nu vă temeți! Eu sunt Ingerul păcii. Rugați-vă cu mine!” Spunând aceste cuvinte, se puse în genunchi, se plecă atîr-gînd pămîntul cu fruntea și repetă de trei ori cu glas tare: „Dumnezeul meu, eu cred, mă închin, nădăjduesc și te iubesc. Îți cer iertare pentru cei ce nu cred, nu se închină, nu nădăjduesc și nu te iubesc.”

Apoi se ridică și adăogă păstorășilor: „Rugați-vă așa! Inimile Prea sfinte a lui Isus și a Mariei se vor mișca la glasul rugăciunilor voastre”. Zicând acestea, dispăru.

Cîteva luni mai târziu, către sfârșitul lui Iulie sau pe începutul lui August, pe când copiii se jucau în grădina acasă la Lucia, vedenia se arătă din nou. Ingerul le spuse cu oarecare dojană: „Ce faceți? Rugați-vă, rugați-vă mult. Inimile Prea Sfinte a lui Isus și a Mariei au cu voi planuri de milă. Oferiți Domnului încetînuu rugăciuni și jertfe, pentru ispășirea atator păcate cu care El e supărat, și pentru întorcerea păcătoșilor. Atrageți în chipul acesta pacea asupra țării voastre. Eu sunt Ingerul Portugaliei. Mai presus de toate primiți și îndurați cu supunere suferințele pe care Domnul va voi să vi le trimită”.

Păstorășii rămăseră adînc sguđuiți de cuvintele Ingerului, dar din cauza vîrstelor, neștiind ce se înțelege prin jertfă, se mîrginiră să repete mereu cu-

vintele Ingerului: „Dumnezeul meu, eu cred, etc.”, stînd în genunchi și cu fața la pămînt, așa cum fuseseră învățați.

După cîteva luni Ingerul li se arătă și o lumină neobișnuită îi învălui Ingerul ținea acum în mîna un potir cu o ostie (Agnețel sau Sf. Pîne a cuminecturii) deasupra, din care cădeau în potir picături de sînge. Ingerul lăsă ostia și potirul atîrnate în aer, se puse în genunchi alături de copii și-i făcu să repete de trei ori această rugăciune:

„Prea Sfântă Treime, Tatăl, Fiul și Sfîntul Spirit, eu Te ador din adîncul sufletului meu și îți ofer prea prețiosul Trup, Sînge, suflet și toată dumnezeirea Domnului nostru Isus Hristos, de față în toate chivotele din lume, spre ispășirea insultelor cu care El e batjocorit; și pentru meritele neslăbite ale Prea Sfintei Sale Inimi și prin mijlocirea Neprihănitei Inimi a Mariei, îți cer întoarcerea sîrmanilor păcătoși”.

După această rugăciune, Ingerul se scuă, luă ostia și o dădu Luciei, iar din potir dădu să beie Iacintei și lui Francisco, spunând: „Primiți Trupul și Sângele lui Isus Hristos, batjocorit în chip îngrozitor de oamenii nerecunoscători. Ispășiți relegiu-

irile lor și mîngăiți pe Dumnezeu”. Și aruncându-se din nou în genunchi, mai repetă de trei ori rugăciunea de mai sus: „Prea Sfântă Treime...”, apoi dispăru.

Această arătare revărsî în copii o schimbare adîncă. Se simțeau atrași la rugăciune și la reculegere, aveau o mare dorință de a plăcea lui Dumnezeu și de a ispăși păcatele oamenilor, mai ales repetînd deseori în genunchi, cu fruntea la pămînt, cuvintele Ingerului.

Arătările Sfintei Fecioare

13 Mai. Ca de obicei, la 13 Mai 1917 cei trei copii erau cu turma la Cova da Iria, la 3 Km de Fatima. La amiază (după ora astronomică), după ce spusese Sfîntul Rozariu, se pregăteau să se joace clădind o casuță de piatră. Dar deodată un fulger peste măsură de luminos îi tințu în loc. Cerul era senin și deasupra ardea un soare fierbinte. Lucia se gîndi la o furtună care putea să vină de după deal și se grăbi să adune oile pentru plecarea acasă. Pe drum însă un alt fulger îi sperie și mai mult. Incepură să fugă, temându-se de ploaie, dar când ajunseră în lundul văii, ei văzură înaintea lor, deasupra unui tufan de stejar, o arătare cerească nespuse de frumoasă: o Doamnă tînară, avînd între 15 și 18 ani, mai strălucitoare de cît soarele, cu o mantie tivită cu aur, stătea în picioare ținîndu-și la piept mîinile împreunate, din care atârna un Rozariu cu bobite albe și cu o cruciuliță de argint la capît. Fața ei neînchipuit de frumoasă, era înconjurată de un cerc de lumină strălucitoare, totuși o umbră de tristețe se putea citi în privirea ei.

„Nu vă temeți!” le spuse Ea copiilor. „Nu vreau să vă fac niciun rău”.

Copiii se gîndiră îndată: E Maica Domnului. Lucia, mai curajoasă, întrebă: „Din ce țară ești dumneata?” — „Țara mea este cerul” răspuse Doamna. Lucia iarăși întrebă: „Și ce dorrești dela mine?” — Iar Doamna răspuse: „Am venit să vă cer ca să veniți aici, la această oră, în ziua de 13 a fiecărei luni, șase luni de-a rîndul, până

(continuare în pag. 4)

Spovada

Spovada este numită poarta raiului.

Într'adevîr, poarta raiului, pentru că printr'însa, ca prin o poartă, pocăitul este introdus să sîrute picioarele mîlei dumnezeiești; este ridicat să sîrute mîna harului ceresc; este primit la sîrutul împăcării părintești. O casa lui Dumnezeu! O poarta Cerului! O mărturisire a păcatului!

Fericit cine va locui în tine!
Fericit cine va intra prin tine!
Fericit cine se va smeri în tine!

Smeriți-vă, așa dar fraților prea iubiți, și intrați prin poarta spovezii. Mărturisiți-vă păcatele și împerejurările lor.

Sf. Anton

Dumnezeu a lăsat spovedania pentru a ierta pe cel umilit; dar osîndește pe cel ce nu vrea să se umilească mărturisîndu-și păcatele sale.

Sf. Augustin

Solia Sf. Fecioare Maria dela Fatima

(urmare din pagina 3)

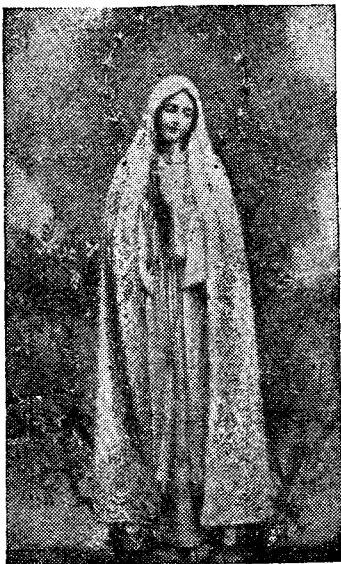
in Octomvrie In Octomvrie va voi spune cine sunt si ce vreau dela voi".

Dupa o clipa de tacere, Lucia intrebă din nou: „Vii din Cer. dar eu voi merge in cer? — Da, raspunse Doamna — Si lacinta? — Si ea — Si Francisc? — Si el — si aici Doamna privi cu un fel de mus rare parinteasca pe copil, adăogând: dar mai întâi va trebui să spună multe rugăciuni.

Apoi Doamna intrebă pe toti trei: „Voiți să vă dați lui Dumnezeu, să faceți jertfe și să primiți bucurii toate suferințele pe care vi le va trimite Domnul, ca ispășire pentru atâtea păcate cu care oamenii supără Majestatea dumnezeiască, pentru a dobandi intoarcerea păcătoșilor și ispășirea blestemelor și a tuturor ofenselor aduse Inimii Neprihănită a Mariei?”

Lucia raspunse pentru toti: „Da voim” — Doamna făcu un gest de mulțumire și le făgădui ajutor din cer pentru cele ce aveau să sufere, apoi recomandându-le să spună Rozariul in fiecare zi, începu să se urce la

cer, disparând in lumina soarelui.

Din ziua aceea începu pentru copii un calvar de dureri, mai ales după ce lacinta destinului mamei sale vedea avută. Cei mai mulți din jurul lor nu-i înțelegeau și-i învinuiau de minciună, ceea ce îi făcu să sufere și să plângă mult.

Cine vrea să cunoască mai deaproape evenimentele dela Fatima, va putea citi in limba română lucrările: Maica Domnului dela Fatima de Pr. Dr. D. Lucaciu, Săbăoani 1942. Fecioara din Fatima de P. S. I. Suci, Oradea 1944 și Inima Neprihănită a Mariei și mare ei făgăduință, dela Luizi Călugăra—Bacău, editat de Soc. „Bonaventura” 1947, din care am extras și noi aceste puține date. In Nr. viitor vom publica descoperirea marelui secret și făgăduința cea mare dela Fatima.

Amestecul lui Dumnezeu in lume

Una dintre cele mai grele întrebări ale minții și inimii omenești este de a cunoaște și înțelege amestecul lui Dumnezeu in lume, in viața oamenilor. Există acest amestec? Dacă există, cum se manifestă el? Dacă există cum mai putem spune că voința omului e liberă? Dacă Dumnezeu se amestecă in lume, însemnează că El, — care nu trăiește in timp — a hotărât din vecinicie toate, ca și felul de viață al tuturor oamenilor. Există, deci, predestinație? Unii oameni nu pot fi decât răi, iar alții nu pot fi decât virtuoși? Și asta pentru simplul motiv, că Dumnezeu, amestecându-se in viața oamenilor, a hotărât dela început cum să fie fiecare.

Amestecul lui Dumnezeu in

lume este neîndoios. El este, înainte de toate „Tatăl atotținătorul”. El păstrează, conservă, in fiecare clipă, creațiunea sa... Toate dela Tine așteaptă să le dai lor nutre-mânt la timpul potrivit. „Intinzându-ți mâna Tu toate se vor umplea de bunătăți”. Retrăgându și dreapta Sa toate „se vor întoarce in pământ”. El ne ține și pe noi oamenii in viață. El ne dă, dela El ne vine „toată darea cea bună și tot darul de sus”, dela El părintele luminilor.

El „s'a amestecat in viața lui Avram, poruncindu i să aducă jertfă ce va avea mai drag; in viața lui Moisi poruncindu-i să scoată pe Evrei din Egipt; in viața lui Zaharia vestindu-i nașterea s. Ioan Botezătorul și pedepsindu l

cu amușirea pentru că n'a crezut; s'a amestecat in viața s. Fecioare Maria, hotărând să o față mamă a Mântuitorului lumii. Pildele din s. Scriptură despre acest amestec sunt nenumărate.

Dar pildele despre amestecul lui Dumnezeu in viața poporului evreesc și a altor neamuri? E plină s. Scriptură de ele. Iasusi Domnul spune, la tot pasul, prin proorocii săi cum va pedepsi pe Israil pentru păcatele sale, trimițând asupra lui neamuri străine să-l cotopească și să-l robească.

Este deci limpede că Dumnezeu nu există într'un turn din care privește nepăsător ce se întâmplă pe pământ. El intervine mereu, conservând lumea, păstrând legile date de El lucrurilor; uneori intervine in viața singuraticilor sau a popoarelor întregi.

Prin acest amestec El însă nu nimicește voința singuraticilor oameni sau al neamurilor. Noi rămânem mai de parte liberi

Nu ne prea gândim, nu suntem prea geloși de libertatea noastră când Dumnezeu intervenind in lume, ne ajută, ne face bine.

Dar ne răzvrătim de dragul liberei voințe când Dumnezeu ne ceartă, când ne pedepsește, când vedem cum triumfă in lume răul și cei blestemați.

Nu putem suferi certările Domnului fără murmur, fără să nu punem vina pe El că ne încearcă și ne pedepsește fără nici o vină.

Dar s. Scriptură ne spune că „Dumnezeu pe omul pe care l iubește, îl ceartă”. Ni se a luce pilda părintelui care chiar din motivul că își iubește pe fiul său, când acesta cade in greșală, îl pedepsește.

Dacă Domnul știe din vecinicie cine va fi bun și cine rău, pe cine-l va certa și pe cine nu, — asta nu însemnează predestinație, anume că Dumnezeu a hotărât să fie așa. ci numai atâta că El, — pentru care nu există timp, — a văzut din veci cum se va folosi unul sau altul de libera sa voință.

I. Agârbiceanu

Sfânta de 12 ani: MARIA GORETTI

Duminecă, 27 April 1947, lungul poemnic al sfinților a fost mărit cu numele Fericitei Maria Goretti.

Ea a fost poreclită Agneza veacului al XX-lea. Ca sfânta Agneza, Maria Goretti moare martiră pentru a și apăra curăția.

Fiică de țrani cucernici dela gurile Tibrului, a trăit în mijlocul naturii, în hotarul orașelului Nettuno, unde familia Goretti conducea o fermă agricolă. Tatăl ei muri în 1900, lăsând o văduvă cu șase copii.

Mica Maria avea atunci abea 10 ani și-i încuraja mama desolată, spunându-i: „Curaj mamă, nu te teme! Noi vom crește. E de ajuns ca bunul Dumnezeu să ne dea sănătate. Providența ne va ajuta”.

Familia Sereneli, cu care Goretti lucrau împreună la fermă, avea un singur copil, Alexandru de 19 ani.

Acesta într-o zi îi spuse Mariei niște cuvinte cu două înțelesuri. Dar ea „nevinovată ca apa” nu l înțelese. El voi să treacă la fapte. Maria inspăimântată, fuge Alexandru o amenință: „Dacă vei spune mamei tale te voi ucide”.

De rușine, de teamă, copila tăcu. Se feri cât putu de Alexandru și începu a se ruga mai fierbinte. Indată ce și termina lucrul își lua rozarul, îndreptându și sufletul spre inima lui Isus și spre nepătata Fecioară.

Această situație dură câteva săptămâni până în 5 Iulie 1902.

În această zi, după amiază, Maria era singură acasă; repara niște albituri și legăna un copilăș. Era o zi de arșiță. Ușa se deschide repede și înaintea Mariei apare Alexandru. — Marie, vino cu mine, spuse el cu glas care inspăimânta copila. Ea tace. El o apucă de brațe și între ei se încinge o luptă.

— Nu, nu, e păcat, zice Maria. Dumnezeu nu vrea. Dacă-l faci, vei merge în iad! Nu, Alexandre, nu face... vei merge în iad!

Maria se apără cu puteri supraomenești. Flăcăul n'o poate scoate din bucătărie. Mielul e mai tare decât lupul. Dar atunci diavolul necurăției se schimbă în diavolul cruzimii. Alexandru își scoate din buzunar un cuțit lung și o amenință pe Maria. Dar ea nu se lasă înfrântă și-i mai spune un NU, cu toată tăria.

Nenorocitul începe a o lovi, „cum lovești într'un butuc”, spune asasinul la procesul de beatificare.

Maria strigă din toate puterile, dar nimeni n'o aude. Asemenea fecioarelor din amfiteatre, Maria își acopere pieptul cu brațele, vrea să și apere mai curând puștoarea decât să înlăture loviturile

MARIA GORETTI

de cuțit. Ucigașul o lovește crunt în abdomen și intestinele-i curg. Maria cade. Alexandru o crede moartă și vrea să plece. Maria își adună forțele și strigă încă odată după ajutor. Furios, flăcăul se întoarce, o prinde de gât și o spintecă de mai multe ori cu cuțitul în spate.

Câteva ore mai târziu, asasinul fu arestat. Maria numai rani și sânge fu dusă la spital. Medicul se miră că fetița mai trăiește după 14 lovituri de cuțit, unele foarte adânci, pătrunzând până la inimă, plămâni, oase.

Ca prin minune Maria mai trăiește o zi. Mana stă la căpătâiul ei. E muncită de un gând: — Mărioară, ierți tu din inimă ne ucigașul tău? — Da, mamă, îi zice, îl iert, în cer mă voi ruga pentru întoarcerea lui.

În închisoare Alexandru se pocăi și după o temniță de 27 de ani fu grațiat pentru purtarea exemplară ce o avu. El depuse ca martor în favorul victimei la procesul de beatificare.

Suferințele Mariei fură de nedescris. Preotul îi aduce viaticul. — Ști tu pe cine primești? o întreabă preotul. — „Da, voi primi pe Isus și în curând o să-l văd în cer”.

A doua zi muri: avea 12 ani. Știrea martiriului se răspândi ca fulgerul. Pelerini se roagă la mormântul ei. Mii de creștini, preoți și episcopi cer canonizarea ei.

Astfel tânăra martiră, în 27 Aprilie din acest an a ajuns la cinstea altarelor.

Mama sa trăiește încă. Are 80 de ani. E în putere încă și duce o viață creștină pilduitoare. Întrebată, cum a putut da o creștere așa de aleasă fetiței sale, cu umilință ea spune: Eu am învățat-o rugăciunile, să păzească poruncile și să urască păcatul. Tot ce-a mai urmat e lucrarea lui Dumnezeu.

Oare, ce dar mai de preț putea face Cerul veacului nostru cufundat în mocirla desfrâului, decât pilda acestei copile, martirizată pentru a și apăra crinul nevinovăției?

Pilda mai ales pentru tineretul de azi.

D. Gh. Anastasiu solo în Tribuna Românească Nr 133:

Drama sguduitoare a țărâncii de doisprezece ani, care și-a apărât fecioria cu prețul vieții, ar trebui să constituie pentru lumea desfrânată de azi, un popas, o oprire din goana spre prăpastiile cu chemări dulci dar cu rezultate dezastruoase.

Au de învățat din exemplul acestei fete, cu adevărat sfântă, atât bărbații cu suflurile rătăcite, cât mai ales femeile, care zi de zi uită tot mai mult de Dumnezeu și de morală.

Ne imaginăm scena în care tânărul orbit de patimă s'a năpustit asupra nevinovatei copile. O vedem pe micuța Maria Goretti luptându-se cu slabele ei brațe pentru a și salva trupul și sufletul și privim cu groază sângele ce-i țâșnește din piept.

Numai doisprezece ani avea Maria Goretti și totuși știa ce-eace alții zadarnic învață din cărțile de morală. Știa că e o ființă pură și că reprezintă aici pe Dumnezeu.

Nu suntem catolici, dar în fața curăției sufletesti a Mariei Goretti și a jertfei ei, ne prosternăm ca în fața unei icoane.

Credem că exemplul sîntei va zgudui multe conștiințe și va deschide porțile spre drumurile curate și luminoase, părăsite astăzi de atâția... *Curierul Creștin*

FILIPICĂ

Despre presă și ziariști de ANTON CRISAN

Se repetă zilnic și nedesmințit ca o axiomă că presa e a patra putere din stat. Și pe bună dreptate. O presă slăbănoagă, o maculatură mediocră, anemică, e a patra putere dintr'un stat.

Se întâmplă în unele cazuri ca celelalte puteri să-și plece steagul în fața maestății presei. Și cazurile is foarte dese.

Eu cred în omnipotența hârtiei tipărite. Pestalozzi zicea: Dați-mi școlile și vă reformez lumea. Eu zic: Dați-mi presa și reformez, stăpânesc și conduc lumea. Izolați mă unde doriți, dacă vreți în Madagascar, dați libertate cuvântului destinat pentru tipar, iar mie aur cu care să adăp setea potențailor din redacții și prin simple convorbiri telefonice voi răsturna guverne, voi aprinde războaie și revoluții, voi forța iscălirea tratatelor de pace.

De când Europa s'a lăsat condusă de ziare puterea a fost în mâna presei. Ea a fost poarta largă a parlamentelor. Ală ușă, în afară de voința monarhului și furtul de voturi, era închisă.

Presa creiază și dirijază opinia publică. Ea ridică în slavă autoritatea politicienilor, după cum o poate sărâma. Bagheta ei magică poate spulbera reputații și poate construi statue mediocrităților. Ea are putere de-a semăna cele mai josnice sau cele mai înalte idei. Și le poate împământeni pe toate.

Presa dispune de o putere despotică. Călare pe opinia publică, pe care o conduce de căpăstru, acolo unde lovește cu ciocanul se dărâmă încheieturile sociale, guvernele se retrag în vizuini, monarhii își fac valizele. Clemanceau, acest Atila modern, teroarea Camerei, n'a fost înzestrat cu prea multe daruri dela natură. Și totuși la urletul lui de tigru, miniștrii și ministerele cădeau claie peste grămadă. Forța lui stătea în condeiele celor mai puternici ziariști înprăștiați în redacțiile Franței.

Turma paște răzorul la care o conduci.

Lumea modernă se adăpă din ideile ziarelor. Ea rezolvă toate problemele prin ochelarii gazetei. Bune, rele, ea își hrănește spiritul din acestea și se lasă dusă de nas de ele.

Dar odată cu răspândirea tot mai mare a presei se întinde și

superficialitatea. „Times” nu mai răstoarnă guverne, miniștrii Austriei pot conduce și pot dormi liniștiți (chiar în fotolii) fără asentimentul lui „Neue freie Presse”.

Unii au pus această progresivă slăbiciune a presei în cărca mercantilismului. Ziarul a ajuns o firmă comercială.

E foarte adevărat. Ziariștii mănâncă capul presei. E paradoxal dar realitatea o confirmă.

În vremurile de marmoră ale tiparului se lucra o pagină cum lucra sculptorul o statuă. Așa după cum pretinde Nietzsche. Astăzi paginile sunt lucrate din ceară. Ploile le descompun, soarele le topește.

Peste noapte domnul individ, cu nădragi internaționali, se simte binecuvântat de muze, de îndobduri apostolice. Se scoală și înainte de a se spăla pe față își ascute cordelul și bastonul, și cerșește un post în statul major al opiniei publice.

Mintea are legi, după cum are și toare. De la logică la absurd, de la sublim la ridicol, dela om la beste ru-i decât un pas.

MUNCA

Cea din urnă evanghelică pe lumea aceasta este: Cunoaște-ți munca ta și fă-o. „Acesta va fi țelul tău cel mai bun”, spune Carlyle, profetul vieții active. Și pe bună dreptate. Timpul trece, omul trece și trăiește peste veacuri numai munca lui. Prin muncă supra viețuiește omul și tot prin ea se înfrățește cerul cu pământul, clipa cu veșnicia.

Munca este viață și viața este muncă.

Având o muncă ai un țel în viață. Nu există sfânt, erou, martir și nici chiar om cu adevărat fără putere de luptă și de sacrificiu. Numai astfel ești supusul înțelepciunii, al Divinității și al tău. „Orice muncă adevărată e sfântă, e ceva dumnezeesc”.

„Munca, natură vitejască, natură religioasă.” (Carlyle)

„O viață conformă virtuții e o viață de muncă serioasă” ... (Aristotel)

„Munca valorează cât rugăciunea ... este adevărată rugăciune. (Guyau). »Munca e adorare”.

Vechii călugări spuneau: „la-

Gazetaril mercenari, samsari ai muzelor, fără cultură și obraz, mai ieri binecuvântau șanțurile de lacrimi și de sânge, iar astăzi pledează pentru pace. Ieri au luptat pentru tiranie, astăzi tot cu aceeași indiferență pentru libertate; ieri pentru cezarismul despotic, astăzi pentru democrație radicală. Unii ziariști susțin cu aceeași convingere azi patriotismul, mâine trădarea; azi pe cei cinstiți, mâine pe exotici; azi cauza lui Dumnezeu, mâine a diavolului. (A. C. Popovici) Ieri vorbea despre mitul și logica sângelui cu acelaș tupeu cu care speculează astăzi la bursa democrației. Priviți la încrucișări de epoci și destine și vedeți cum trec cu armele și bagajul dintr'o tabără într'alta. —

Spunea cineva că va veni odată ziua în care lumea se va îngrozi de progresul presei și a tiparului.

Cavalerii verbului, dacă nu s'au născut cu alte însușiri, să fie cel puțin apostoli ai bunului simț. E cea mai umilă evanghelică ce poate prinde rădăcini în inima poporului.

borare est orare” Iar înțelepciunea lui Solomon învață că „cea mai scumpă comoară pentru om este munca”. (Pilde 12-27)

Muncește căci în muncă vei găsi mulțumirea. Ia pildă dela „furnică și vezi munca ei și prinde minte”. (Pilde 6-6) Iar „dacă nu vrea cineva să lucreze, nici să nu mănânce”. (II Tes. 3-10).

„Așa ca o lăturghie care merită să fie păstrată este cea a Rugăciunii prin Muncă”. (Carlyle)

Prin muncă se înobilează sufletul. Îndoiala, dorința, remușcarea, mânia, desnadejdea, — toți acești câini ai iadului se risipesc și pier din clipa în care începi să muncești.

Fericirea Dumnezeu pe omul care se străduiește pentru neville cele mai umile ale sale și se luptă eroic înăuntru pentru cele mai înalte.

Să muncim deci, făcând din viața noastră un altar iar din muncă un cult de închinare Celui Preaînalt.

Grigore Topan

pentru tineret

Să ne plecăm genunchii

Dacă cineva ar ieși pe corsourile orașelor la o oră când lumea bună se plimbă și ar pune trecătorilor întrebarea cea mai elementară din catechism — pentru ce viețuiești tu — pietonul probabil cu diploma universitară, n'ar putea răspunde și s'ar uita la interlocutorul său ca la un om din altă lume.

Dacă un glas extraterestru, ar sbiera către bieții pitici ai globului: „ce urmăriți?” — ei ar rămâne cu ochii mari să admire noutatea întrebării.

Aceasta înseamnă, că omenirea părăsind pe Dumnezeu, și a pierdut orice busolă de orientare. Se sbate neputincioasă într'o anarhie a spiritului, care indică lipsa oricărei certitudini.

Frământările zilelor actuale nu sunt decât dibuiri ale umanității, după sensurile lumii. Aceste dibuiri, după axa existențială, sunt tragice, sunt extraordinar de tragice pentru miopia ce le caracterizează.

Omenirea e asemenea unui in-

divid, ce pasionat în căutarea luminii solare ar fugi în peșterile întunecoase ale munților, îndată ce soarele ar apare de după orizont și ar îmbrăca natura în dantelăria lui splendidă.

Omenirea refuză voit „Lumina Eternă” ce stă în inima și'n sufletul fiecărui membru al ei, refuză să accepte legea naturală sădită în noi, odata cu ieșirea noastră din neștiință, încercând cu forțe diabolice clădirea unei umanități ce nu are nimic comun cu cea existentă*.

Remediul acestei boale: „Rugăciunea”.

Suferința omenirii, valorile de ură ce nasc, valorile de sânge, războiul turbat economic, naționalismul feroce și intransigent, aceste colosuri de suferință să aibă remediul o îngenunchere într'un colț în'utecos de catedrală?

Răspunsul e același. U! „Da”, categoric, certitudine de creștină ce-și trăiește religionea.

IOAN RUSU

RUGA NOĂSTRĂ

*Binecuvintează, Doamne,
pașii ce ne duc spre Tine
și aprinde-ne în inimi
candela lumini line.*

*Dintr'o lum'e'n care ura
își zidește noi allare
pocăiți, venim, Părinte,
după binecuvântare.*

*Pe-albe drumuri de lumină
ochii Tăi de-acum ne vadă;
prin preoții prea cucernici
Tu desleagă-ne'n spovadă.*

*C'am gustat și noi păcatul
și-i purtăm încă povara;
însetați de dreapta pace
dă-ne'n suflet primăvara.*

EMIL AL MICLE

FERICIREA

*Fericire cum te cauți și mereu mă știi
Să-ți ascuți și ai și noapte glasul femeii!*

*Floarea mândră, crângul vesel, stelele cerești
Imi vorbesc de aiul vesnic unde locuiești. —*

*Însă drumul e Calvarul cu urcușul greu
Și-mi arată Răstignirea unui Dumnezeu.*

Ion Fragă

Catolicismul în Statele Unite

Numărul credincioșilor catolici în Statele Unite trece azi de 26 milioane. Sunt împărțiți în 22 arhiepiscopii și 122 episcopii, având 36 000 preoți.

Deși catolicismul nu reprezintă decât 20 la sută din populația Statelor Unite, totuși este confesiunea cea mai numeroasă, întrecând cu mult pe fiecare dintre sectele protestante.

Opera socială și culturală dezvoltată de catolicii americani e fără perechi.

Nu vom aminti decât câteva date sumare. Astfel, catolicii, prin diverse ordine călugărești, întrețin 700 spitale, 180 ospicii și 300 orfelinate.

Biserica fiind separată de stat, întreținerea spitalelor precum și a școlilor, profesorilor, învățătorilor, a bisericilor și a preoților cade în sarcina exclusiv a credincioșilor.

Și sunt de tot multe universitățile și școlile întreținute de catolici.

Amintim doar universitățile catolice libere mai însemnate: Universitatea din Washington cu 500 profesori și 5000 studenți; Paul University din Chicago, 11 000 studenți; Loyola University tot din Chicago cu 7000 studenți, prima condasă de călugării lazariști, iar a doua de călugării izeuții. Iezuiții mai condică universitățile din New York (8000 stud), din Milwaukee cu 7000 stud., din Detroit cu 7000 stud., etc. Total catolicii americani au 24 universități, 52 cămine pentru studenți și 120 cămine pentru studenți, cu un număr total de 180 de mii studenți.

Mai au 99 seminarii mari și 90 seminarii mici cu 22 000 de clerici.

Au 32 școli normale cu 11.000 elevi; 2119 licee cu 430.000 elevi și 8319 școli primare cu 2 milioane 125 mii elevi.

Numărul catolicilor e în creștere. Actual se întinde la catolicism circa 80.000 persoane. Dar creșterea numărului catolicilor provine din nașteri. Catolicii nedivorțând și nepracticând *birth controlul* au mai mulți copii decât alții, astfel că se prevede ca peste 100 ani catolicii vor forma majoritatea absolută în Statele Unite. (N. P.)

Necredincios sau ignorant

Sună clopotul mare al Bisericii. Este sâmbăta de rugă într'o Sâmbătă seara la ora 6. Un profesor distins în știință și cariera sa afindu-se în magazia unui „Economist”, înălță atunci privirea spre cer și șchită modest și cuvincios semnul crucii.

— Și tu, Marcel, tot bine stai cu sfinții? Tot bisericos ca mamă ta? — zise funcționarul dela biroul magaziei către tânărul vânzător care cântărea marfa profesorului.

Nici decum. Eu nu cred în basnele dela Biserici. Studiile m'au învățat să nu cred decât ce văd și'nțeleg.

— Bine, tinere, intervine profesorul, dar D-ta ai studiat religia, în deosebi creștinismul? Cunoști operele savanților creștini? Mărturisirile marilor convertiți. Învățăturile și viețile sfinților? Și cunoști bine Biblia de vorbești cu atâta ușurință de lucruri așa mari și serioase?

— Eu nu m'am ocupat și nu mă ocup cu deacestea.

— Atunci să mă jergi, tinere, dar D-ta n'ai dreptul să te numești necredincios, și spun: la luncă drep: că ești un ignorant.

I. B.

FEL DE FEL

I. P. S. S. Alexei, Patriarhul Rusiei a vizitat țara noastră. A fost la București, Cluj Sibiu, etc. La Sibiu I. P. S. S. și-a exprimat dorința de a se întâlni, în toamnă, la Moscova cu toți Capi bisericii ortodoxe din România.

Ce bine ar fi să se facă o întâlnire undeva a tuturor marilor bisericilor creștine din lume, catolici, ortodocși și protestanți, pentru a se reveni la unitatea Bisericii lui Hristos pe întreaga suprafață a pământului: „Să fie o turmă și un păstor”.

Serie ziarul „Universul” din 14 Iunie 1947, că dintr’o grindă din casa lui N. V. Căpățînă (com. Stoenești ju. Ialomița) picură sânge.

Anul trecut înainte de Sf. Petru din același loc picura apă.

Lume multă aleargă să vadă acest semn.

Specialiștii au aflat că sângele adunat ce picură din grindă, are toate calitățile unui sânge omnesc. Din această cauză, casa e sigilată și nelocuită, pentru a se face toate cercetările cu această întâmplare. Nu se știe încă ce poate fi cauza.

Vin fiarele veninate. Marți după masă, 17 Iunie c. mai mulți oameni au fost mușcați de un lup. Toți aceștia se găsesc azi la Cluj în Institutul Antirabic. În hotarul comunei Turea a fost mușcat un fecior și 2 vite, în Cornești 3 oameni, iar în Șard 3 oameni și 19 vite. Unii sunt mușcați foarte rău de cap și de față.

Lupul a fost omorât abia în Sănmihal și capul l-a fost adus la Cluj, unde s’a constatat că era turbat!

30.000 de fete tinere, din 22 de țări, au mers în pelerinaj la Fatima, unde o noapte înereză s’au rugat Sf. Fecioare Maria pentru „o pace dreaptă și adevărată”. Dumnezeu și Maica Sfântă să le primească rugăciunea lor și a noastră pentru această mare cauză.

În numărul viitor vom publica donațiile ce s’au mai primit la gazetă. Ne-au sosit ajutor dela unii cititori dela cari nici nu băruiam că ne pot înțelege situația și ros-

tu nostru mare ce-l avem. Așa am mai apărut cum se vede. Acum noi trebuie să restituim întreit și suma datoriei făcută cu scoaterea N-rului trecut, întrucât banii s’au devalorizat, iar datorii noastre nu fac tot așa. Totuși, pe cititorii buni și plătici îi asigurăm ca să fie cu încredere, că gazeta aceasta, deși mai rar peste vară, totuși ca alte publicații nesubvenționate regulat vom apărea și numai bazați pe abonamente. Ne scrie unul ca să nu-i mai trimitem foaia că el vrea să-și aboneze una ce apare mai regulat. Altă foaie, de felul acesteia, cu apariție mai regulată, sau poate mai ieftină, noi știm bine că nu poate afla nimeni, căci și alții numai așa pot face ca și noi, și tot atât îi costă și pe ei.

Sunt anumite foi eretice pe care să nu le primești nici gratis, căci îți fac mai mult rău, chiar dacă îți faci tu socoteala că poți folosi aceleași hârtie pentru foia de țigări sau pachetat.

Și dacă N-rul viitor al acestei gazete va ieși numai de Sântămăria Mare, totuși cititorii pot fi siguri că acela va avea o valoare cât de zece ori a multor gazete. Pe toamnă când seceră și culeg țărani, sigur o să vină abonamentele și atunci nici noi nu vom șchiopăta. Credem că deși a scăzut valoarea banilor, totuși urii cititori n’au pe ce-i face și să plătească medestul nou abonament.

După cum am scris în numărul trecut adevărul și nu povești, că banii noștri încasați înainte pe abonamente, toți ni s’au devalorizat sfârd depeși la Fabrică și la Of. Hârtiei din București, totuși cititorii sunt rugați iar ca barem diferența de complectarea abonamentului să ni se trimită înainte, întrucât din cauza restanțierilor suferă și plătitorii buni.

Și noi tot trebuie să plătim înainte hârtie, poștă, cerneală, clișee, tipar, iar dacă nouă nu ni se plătește înainte sau la timp, întârziem apariția. Singur din acest motiv, pe viitor nu vom putea trimite foaia decât aceluia cari o plătesc regulat, afară de excepțiile specificate în nr. trecut.

Cine are ceva bun de publicat la viitorul nostru calendar sau dorște să scrie ceva, să ne trimită din timp, căci se lucrează la re-

partizarea materialului de calendar.

Am scris că pris mandat poștal nu se merită a trimite decât sumele mari, totuși ne sosesc multe mandate câte cu 50 mii Lei, la care trimițătorul a mai plătit 30 mii poșta.

Pentru a scuti abonații de spese poștale am deschis cont la CEC Nr. 40646.

Se pot trimite banii fără nici o taxă prin CEC Cont Nr. 40646, la Viața Creștină, Cluj, dacă se completează un buletin gri de vărsământ, la orice oficiu poștal.

Veniți toți credincioșilor din Cluj și satele din jur la marele pelerinaj ce se face la Mănăstirea din Cluj-Mănăstur, Duminecă la Sf. Ap. Petru și Pavel.

Toți acei cari doresc a participa la noaptea sfântă de priveghere din ajunul sărbătorii la Mănăstire, vor sosi la Cluj de Sâmbătă.

La Biserica cea mare și nouă din Cartierul Iris se vor face Sâmbătă dela ora 3 după masă pregătirea cântărilor de procesiune, iar la orele 6 fix va fi plecarea procesiunii dinspre gară spre Centrul orașului, apoi pe Calea Moșilor până la Mănăstur și nu numai cu credincioșii parohiei Iris, ci cu toți credincioșii din Cluj cari doresc a participa la această procesiune de ispășire și mulțumită, precum și cu cei sosiți din satele vecine.

Duminecă dimineată vor porni atât dela Biserica din Cart. Iris cât și dela toate celelalte Biserici din Cluj și de pe sate procesiuni pentru a sosi pe orele 8 în fața Reședinței Episcopiei Unite din Calea Moșilor 16, de unde se va duce în triumf de mare procesiune icoana Mănăstirii, în frunte cu I. P. S. Sa Episcopul și mare sobor de preoți până la Mănăstire, unde se va pontifica apoi liturghia Arhierască și va predica Episcopul.

Să redeschide pe toamnă „Biblioteca Viața Creștină” pentru consultare și împrumut. Deja dela 15 Mai c. lucrează distinsul nostru inv. director pens. Nicolae Pop la inventarul general al cărților, căci s’au împrăștiat și împrăștiat mult în cursul ultimilor 7 ani, din Sept. 1940, de când a trebuit să ne schimbăm locuința de 8 ori. Puține cărți ne-au fost rămase în Cluj. Cele mai multe au fost transportate cu camionul la Juc și altele la Făureni, ba unele chiar și în Maramureș, de pe unde abia le-am adunat la olaltă.

În Cluj sunt foarte multe biblioteci publice la diferite instituții, asociații și școli. Avem însă puține biblioteci creștine și cu cărți religioase. Afară de Biblioteca frumoasă a Episcopiei ortodoxe, mai avem modeste biblioteci a corului „Sf. Cecilia” din cartierul Iris de sub conducerea neobosită a Păr. V. Cuteanu, precum și biblioteca tineretului universitar din asoc. „Astru” unde în majoritatea cărților sunt tot cele împrumutate numai spre folosință dela „Viața Creștină”.

Prin Octombrie, dacă vom avea cel puțin un bibliotecar bun și un ajutor, va putea fi pusă și biblioteca noastră în folosință publică.